

Családi kör

Betöltötte 50. életévét az olimpiai és világbajnoki ezüstérmes, Európa-bajnok beálló. Visszavonulása óta a Ferencvárosban utánpótlásedző, és reméli, **NEM KELL SOKAT VÁRNI** az övékéhez hasonló nagy eredményekre.

ROSKA EMESE BOGLÁRKA

Ha azt mondom, ötven...

Fura belegondolni, hogy így lepergett fél évszázad – válaszolta az olimpiai és világbajnoki ezüstérmes, Európa-bajnok Pádár Ildikó, akinek április 19-én volt az 50. születésnapja. – Igazából nem azt sok kimondani, hogy ötven, hanem hogy ez a harmincharmadik évem a Fradiban, tizenhét éve edzősködöm, huszonöt éve nyertük meg százszázalékos teljesítménnyel a bajnokságot, húsz éve játszottunk a sydneyi olimpián és győztünk az Európa-bajnokságon... Az a sok, amennyi minden történt.

Ha nem lenne koronavírus-járvány, miként telne a születésnapja?

A név- és születésnapokat mindig megtartjuk a Fradiban szűkebb társasággal, a kerek évfordulókat családdal, barátokkal. Furcsa, hogy ez most elmaradt, de a csajok biztattak, nyuginyugi, felhívunk, felugrunk egy percre, hogy legalább lássuk egymást, aztán ha mindenki egészségben átvészelte,

megünnepeljük – ha októberben, akkor októberben.

Említette a harminchárom évet: gondolta volna, hogy egy életre a Fradiban köt ki, amikor belépett a híres faházba?

Nem. Arra sem, hogy edzősködni fogok, sőt, azt sem terveztem, hogy a klub játékosra leszek. Az élet hozta a lehetőséget, és Budapestre kerülve egyszerűen csak meg akartam ragadni az esélyt. Nagyszerű társak közé kerültem, magába szippantott a közeg, ráadásul több korábbi társam is utánpótlásedző a klubnál, azaz hasonlóan gondolkodtunk.

Munkaadó egyáltalán az FTC?

Sokkal inkább család. Aki belép a kapun, azt magával ragadja a hangulat, egy-két mérkőzés után átérzi, mit is jelent itt játszani. Az egri csapaton kívül nem kézilabdáztam máshol, mi tudom, hol milyen a légkör, ám beszélgetések alapján azt gondolom, az itteni egyedi. Nem nevezném munkának az edzősködést, de hobbinak sem: valahol a kettő között.

A játékot vagy ezt élvezi inkább?

Nehéz különbséget tenni, mert megvan a varázsa mindkettőnek, ráadásul más világ a kettő. Különleges feladat gyerekekkel foglalkozni, segíteni nekik abban, hogy a nyomdokainkba lépjenek.

Bár volt Németh András segítőtje az FTC-ben, és rövid ideig dolgozott a felnőttválogatott másod-edzőjeként is, az utánpótlásban maradt. Miért nem foglalkozott huzamosabban felnőttekkel?

Mindig az a válaszom, hogy itt találtam meg a helyem, siker látni, mi mindenben tudnak fejlődni a gyerekek egy-két vagy három-négy év alatt. Imádok edzéseket tartani, és ott lenni, ahol mi is játszottunk. Emlékszem, anno talán háromszázan fértek be a mérkőzéseinkre, egy tűt sem lehetett volna leejteni, még az ablakokon is kukucskáltak be. Nem is szerették az ellenfelek

ezt a pályát, varázsa volt, ilyen helyen senki sem játszott. Amikor manapság belépek, visszajön, ahogyan játszottam vagy szenvedtünk az edzéseken, és Németh András a hátunk mögött állt a stopperórával.

Feltételezem, ő nem süttött süteményt, mint ön szokott a gyerekeknek...

A hosszú utakra mindig szerettem vinni magammal valami harapni-valót, aztán a lányok kérdezték, kaphatnak-e belőle. Édesszájúak, pillanatok alatt eltűnt minden. Végül már egy-egy tepsisüteménnyel készültem,

ám mondtam, valamit valamiért, akkor kapjátok meg, ha úgy játszatok. Persze mindig üresen hozom haza a dobozt, amikor meg véletlenül elfelejték készíteni, hiányolják.

Látja rajtuk

a küzdőszellemet, amely régen önt jellemezte?

Le a kalappal előttük, mert az iskolában is helyt kell állniuk, ugyanakkor kicsit néha azt várom el, hogy több motivációjuk legyen, job-

Egy a sok Pádár-gól közül, amelyeket a válogatottban lőtt

FOTÓ: AFP

ban hajtsák magukat. A mi időnkben... Jaj, milyen kifejezés ez!

Hiába, ilyen kerek évfordulón...

Szóval akkor kevesebb dolog vonta el a figyelmet, most néha azt érzem, könnyebb feladni és váltani. Nem mindig van meg bennük az akarat, hogy igenis megmutatom, és akkor elérhetem a céljaimat.

Őnt ez vitte előre?

A kömlői általános iskolában vagy az egri gimnáziumban meg sem fordult a fejemben, hogy a Ferencvárosban játszom majd, a válogatott is messzinek tűnt. Aztán Budapestre költöztem, ami önmagában nagy váltás volt, plusz remek játékosok közé kerültem. Az első év nagyon nehéz volt, ám rengeteget segítettek a társak.

Megérte?

Nem csak az ötvenhez közeledve gondolkodtam el azon, milyen szerencsém volt. Nemrég felújítottam a lakást, a kezembe került néhány album. Átlapozgattam a fényképeket, és azon gondolkodtam, mi mindent elértünk, micsoda élményeket adott a kézilabda. Ráadásul a fotók mellett VHS-kazettákat is találtam. Félttem, már nem is működik a lejátszó, de szerencsére vissza tudtam nézni a meccseket – így; a járvány ide-

jén sajnos van idő rá... Eszembe jutnak a mérkőzések, gólok, öröm, bánat, a bulik, a közös nyaralások, a kerti partik Németh Andrásnál.

Mennyit változott a sportág?

Sokkal gyorsabb lett, míg mi akár az első pillanattól az utolsóig tudtunk játszani, ma már nehéz birni tempóval, biztosan ránk férne öt-tíz perc pihenő. A taktika is változott, akkor még meg kellett várni, hogy a középkedés után mindenki visszaérjen a saját térfelére, most meg azonnal elvégezhető.

El tudná képzelni magát a pályán?

Az edzések biztosan nehezemre esnének! Amikor abbahagytam, frissiben még nagyon a pályára akartam rohanni, de aztán ez lassan elmúlt. Az edzéseken néha megmutatok a gyerekeknek egy-egy mozdulatot, és kérik, fejezzem be lövéssel – többnyire sikerül betalálni.

Lesz mostanság olyan sikeres generáció, mint a világbajnokságon érmes, Európa-bajnokságon győztes csapat volt?

Bízom a legutóbbi évek korosztályos világversenyein győztes lányokban, mert megvan bennük a lehetőség. Rég szerepeltünk olimpián, jó volna eljutni a játékokra, és úgy teljesíteni világ- vagy Európa-bajnokságon, ahogyan nekünk sikerült. Remélem, nem kell rá sokat várni.

FOTÓ: NEMZETI SPORT

Párducból Puma

Pádár Ildikót kevesen szólítják a keresztnévén, olykor meg sem fordul rá, hiszen évtizedes beceneve a Párduc, amelyet részben küzdőszellem, illetve fekete haja után kapott. Játékoskorában egyszer egy szurkoló azonban nagy lelkesedéssel Puma néven köszöntötte: „A lányokkal kikerekedett szemekkel néztünk egymásra, de gondoltam, hagyjuk meg a hitében. Aznapra Puma lettem, szerencsére nem ragadt rám.”

PÁDÁR Ildikó

Született:

1970. április 19., Heves

Magassága/testsúlya:

178 cm/73 kg

Posztja: beálló

Klubjai: Eger SE (1984–1987),

Ferencváros (1987–2003)

Válogatottságai/góljai

száma: 202/286

Legjobb eredmények:

olimpia 2. (2000), olimpiai

3. (1996), vb-2. (1995),

vb-5. (1999), vb-6. (2001),

vb-9. (1997), Európa-bajnok

(2000), Eb-3. (1998), Eb-4.

(1994), Eb-5. (2002), BL-2.

(2002), KEK-2. (1994), 6x

magyar bajnok (1994, 1995,

1996, 1997, 2000, 2002), 7x

MK-győztes (1993, 1994,

1995, 1996, 1997, 2001, 2003)